

ja kui aga veel neljandamat korda jälle teise healega teda hüüti, kargas ruttu maast ülesse ja tõttas oma tee peal edasi, ikka wõerama poole. Dige hea meelega oleks ta koju poole pöörand, aga esiteks tundis ta häbi teiste naeru pärast ja teiseks hüüdis otse terve koor tema selja taga ta nime. Nagu meeletu tormas ta edasi, kunni wiimaks ühe kogu üle komistas, mis maas oli; siis kukkus otsekohse selle keha peale. Nüüd nägi, et see üks inimese keha oli ja pealegi werine. „Oh, m'e waeied, siin on ju üks inimene tapetud maas, kuhu nüüd peaseme!“ oigas Kaarel. „Wist mets kobileb rööwlastest ja mõrtsukatest!“ Peagu oleks ta ehmatuse pärast isegi senna pitkali jäenud. Nähku wõttis jalad kaenla alla ja jooksis edasi. Seal juures oli ta meelet, nagu kahiseksid põesad mõlemil pool, nagu jookseksid mittu inimest temaga wõidu. Kopsti! põrkas Kaarel korraga ühe mehe vastu. See oli wäike, sirge kasuga inimene, suur must habe suus, aga ime peene healega. „Tasa ikka, kuhu nii ruttu!“ hüüdis wõeras. Kaarel palus kogeldades andeks ja läks edasi, wõeras sammus ta kõrwas ja wahtis nagu pilkawalt ehmatand Kaarli otsa. See tegi mis wõimalik, ennaft wõeraft cemal hoida, aga nagu takjas oli teine ta külges kinni. „Ega see ometi piaks üks rööwel olema,“ mõtles

waene ahaatud noormees. Seal astus põesast veel üks mees wälja, pealt näha õige wiisakas, aga niisamma wõeras. Kaarli meelet aga oli iga wõeras üks mõrtsuk. See teine mees oli natuke lühem, see wastu kehakam. Pikk punane habe rippus tal lõugilt. Nende mõlemate wahel käis nüüd meie Kaarel nagu waene wang. Wae-walt julges veel hingata. Wõerad pilgutasiid ühte puhku filmi ja rääkisid nii kahtlaselt, et Kaarel õige südame põhjast õhtas: „Oh oleks ma nüüd ikka oma memme juures kodu! Ma teeks filmapiik pulmi!“ — Seal, oh heldekene! — kargasid metsalise röökimisega jälle kaks meest põesastest, pikad nuad käes, silmnäud süsimuustad. Kohe tundis ka Kaarel, kuidas tema kõrwal käisjad tema kätteft kinnihakkasiid. Ka neil olid nüüd nuad käes. Suure kisaga asusid kõik neljakeste poolminestand teekäija ümber, kelle julgus hoopis metsa oli läinud. Kus nüüd see rufikate jõud ja keha kanguis oli, miska ta ähwardanud kõige maailma rööwlastid põgenema saata? Jah, koeri kiwidega loopima, kleidi sabasiid karestama, kohwi tassisi purustama ja wanamoorisid ümberlülkama, see 'p olund kellegi kunst. Aga eks ta katsumud ometi õnne! Naad olid tema kohta ju kõik nagu poisikesed arwata, kõige pikem ulatas tal parajast üladeft saadik. Miks ta mehe mürafas neid ei